

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των αρχαιοτάτων.

Έτος χίλια οκτακόσια κι' έννεήκοντα έπτά,
παταράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' από λεπτά.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ώ φ ρ ά γ γ α κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ γ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τελεπη
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρós δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Ένδεκα του Γενάρη.
μουτσούναις 'στό παζάρι.

Πεντακόσια τέσσαρα κι' έδδομήντ' άκόμα.
Θέατρο Φραντζέσκιο και μεγάλη βρώμα.

**Φασουλής και Περικλέτος
κι' ό μεγάλος Θεωδώτος.**

Φ. — Άργά κι' ήμεις ήμάθαμε τό ξαφνικό τό μήνημα
κι' εύθός ήτρίξαμε κι' όι έδó 'στών βαζών τό προσκύνημα.
Πούκει τά βαζα, τής Αύλης ό νίος ήμωναμας ;
δειξε τα και σ' ήμας,
γιά νά τά προσκυνήσωμε μί χίρια σταυραμένα
και νά παραδοχάσωμε τόν Βασιληά και σίνα.
Π. — Δείξε τά βαζα και σ' ήμας, τού Θρόνου κανακάρη
και πρώτο παλληκάρη.
Μή μας παιδιώνς άδικα, παραίτα τά γενιάτμ,
και μήν τά κρύβης, Θεώδωρ, κι' άπ' τά 'δικά μας μάτια,
και τάποκαλυπτήρια τών βαζών άς γενούν
κι' είς όσους χάσκουν νηστική κι' είς όσους δέν πεινούν,
και σίκωστα και δείξε τα πρós έλους, Κυβερνήτα...
ένδóζως γάρ δεδόχασται και πάλ' ή φαβορίτα.

Φ. — Πού νά τάχης τρυπωμένα,
Θεωδωράκη, Θεωδωρή ;
δείχτα τώρα και σ' ήμένα
και μήν κάνης τόν βαρύ.

Έλα νίκας νά κηρύξης,
τής μπαρμπίταις προσκυνή,

κι' άν τά βαζα δέν μου δείξης
φόρτωμα θά σου γενώ.

Θ. — Μή σιμώνς 'στά βαζα κοντά,
πούχουν μίσα τού Θρόνου σεβντά
και μεγάλης αγάπης γιζγκινη,
όπου τρούμπια κημμά δέν τό σβύνει.

Μή σιμώνς τά όδó σου Ξεράδμ
'στές Αύλης τά σφυρήλατα δώρα,
πούναι νίος εύνοικας σημάδμ
'στές γνωστής Καρκαλούς τήν Θεώδωρ.

Μή σιμώνς 'στά βαζα τού γίρου,
πούχουν μίσα τήν άφραρτη δόξα
τού ποτί τρομερού Ροβισπιέρου,
και θά γίνουν καινούρια μου λόξα.

Μή ήγγίξης τά βαζα τής δόξης,
μήτε καν νά τά 'δής με τά μάτια,
μή μη πρόστυχο χίρι τά σπρώξης
και τά ρίξης και γίνουν κομμάτια.

Φ. — Θεωδωράκη, κληνί Λειλάμ,
μήν κωφώνης 'στό τόσο μας κλάμμα,

ἰδυμήσου πῶς ἦσαν πρὸ χρόνου,
ὅταν κόκκινον σκῦρον ἔφρασε,
κι' Ἐλα δεῖξε τὰ βαζα τοῦ Θρόνου,
ποῦχουν μέσα τὴν προῖκα τῆς κόρης.

(Ὁ Θεωδώρακης σοβαρὸς τὰ βαζα ξεσκαπαζει
καὶ τοὺς ξυλίνους ὑμνητὰς μ' ἑκείνα τοὺς ζιππαζει.)

Φ. — Πῶς μὰς θεωρεῖτε σιγηλὰ κι' ἀκίνητα καὶ κρύα,
βαζα χρυσά, σφυρήλατα, τοῦ Θεωδωρῆ λατρεία;
Μὰ πού νὰ τρίγη τάχατι κι' ὁ λογισμὸς Ἐκείνου,
πού σὰς ἐφιλοδώρησε γιὰ νέο μπουναμά
μὲς 'στὴ μαυρίλα τὴν πυκνὴ καὶ τὴν βοθὴ τοῦ θρήνου,
πού 'πέρασε 'στὸ βογγητὸ κι' ἔκλεινον τῆς Ραμα;

Γιατί μὲ σὰς ἔλυσαζε καθίνας νηστικός
καὶ καθιεμὰ τοῦ Κορδονοῦ γερὴ γλωσσοκοπάνη;
πῶς πρῆσαν νὰ σπῆρεται εἰ σὰς βασιλικὸς
κι' ὅμως ἀντὶ βασιλικῷ νὰ βγαλῆν μακτυροῦρα;
Γιατί 'στῶν βαζων τὰ πλευρὰ δὲν εἶναι σκαλισμένα
τοῦ Θεωδωρῆ τὰ τρόσκια, τὰ χίρι τὰ κομμένα,
τὰ λάχανα, τὰ τρικαντὰ, καὶ τὰλλ' αὐτοῦ τοῦ γέρου,
πού 'πλήθυναν κι' ἔπιασαν κι' αὐτὰ τοῦ Τριεστέρου;

Γιατί μονάχα λούλουδα πολύτιμα κι' ἄδρα
ν' ἀνθίζον εἰχως μυρωδαῖς 'στῶν βαζων τὰ πλευρὰ;
Γιατί ταυτίρια τῶν Θηδῶν δὲν βλέπω 'στὴν ἀράδα;
γιατί καμμὴ δὲν φαίνεται Βασιλικὴ φορέδα,
μπε κλεινοὶ Διαδόχοι καὶ Βασιλεῖς ξεσηρεῖς
καὶ μήτε κόσμος πίσω των δὲν πηλαλεῖ φρενήρης;

'Ολόγουρὰ μας τὰ βουὰ κι' οἱ λόγγοι στολισμένοι
τὸν λυτρωτὴ τους χαιρετοῦν, Κορδὸνα δοξασιμένη,
κι' ὁ Θρόνος, ὅπου γῶνραιε
τὸ δοξαστὸ σου κόμμα,
ὅσο βαζα φιλοδώρησε
γιὰ εἰ τὴν γαλαντόμα.

Καὶ πάντοτε καὶ σήμερα θυμάται τὴν ἡμέρα,
πού δίχως λόγο κι' ἔδικα σου 'πῆρε τὸν ἄερα,
θυμάται πῶς σ' ἐκλόπηση, θυμάται τὸν καυμὸ σου,
πῶς τὸ Κορδόνι γίνικε θηλιεὶ τὸν λαϊμὸ σου,
θυμάται τὰ ρεπισματα, τὸν βόγγο, τὴν λαχτάρη,
τὸν Κορδονάτων τὴν βοθὴ, τῆς νῆστειας τὴν ἀντάρη,
θυμάται τὸ ξεσβίρωμα τοῦ κάθε κακοποίηση,
θυμάται πῶς ἔφραγιες ἀπὸ τὸ παραθύρι
ὡσὰν χαχάριε, πού πουλεῖ 'στουὺς ὄρθουε μαστραπάδες,
θυμάται πῶς ἀγάπησε τὴν δόλχη τὴν Ἑλρά,
θυμάται καὶ τὴν Καρκαλοῦ, πού βῆκανε παππάδες
μὲ τρεῖς παντιέρας Γαλλικαῖς καὶ κάμποσα γαλιὰ,
θυμάται πού σου 'φώναζαν κι' οἱ γάλοι κλοῦ κλοῦ κλοῦ,
θυμάται τί μὰς ἐψέινε, Θεωδώρα φανακλοῦ,
θυμάται καὶ τῆς φέοταις σου καὶ τῆς πομπαιῆς τῆς τόσαις,
μὰ καὶ τῆς προίκας δὲν ξεχνᾷ τῆς καφωτατρικασίας,
καὶ βαζα σ' ἕνα μαγαζὶ μεγάλο παραγγίλιε,
πού καὶ τὰ βαζα τάκριβὰ σφυρηλατοῦν τοῦ Τσαρού,
καὶ μὴ καὶ ἐδὸ γιὰ μπουναμά πολύτιμα τὰ στέλλει
τοῦ Γκοσποντινοῦ Θεωδωρῶ, τοῦ πρώτου Γκοσποδέρου.

Κάμποσοι χρόνοι 'πέρασαν ἀνὰ νάτανε μὲ μ' ἔμερ

καὶ πῶς ἰδῆσθηκαν γιὰ μὰς τὸ ξίρωμα, πατίρα.
Φεύγουν ὁ δόξαις κι' ἔρχονται γιὰ εἰ τὸν Ντιλιγγιάνη...
γιὰ μὰς... καὶ βαζὸ πῆλον 'μπορεῖ νὰ μὰς τριλλάνη.
Κάμποσα χρόνοι 'πέρασαν κι' ἀκόμ' ἀνατριχίλα
βαθιὰ μὰς βόσκει τὴν καρδιά, μὰ τώρα μὲ τὰ φύλλα
τῶν βαζων τούτων τῆς Αὐλῆς ἀνθίζου τὰ κομὰ σου,
κι' ὕφνεται 'στὸν οὐρανὸ τὸ μοσχοδόλημά σου
μὲ τὸν ἀνθὸν τῆς μυρωδιῆς καὶ μὲ τὸ καρδουκίτυπι
τοῦ κόμμου, πού διώρισε... παπποῦ μου, τί σου λείπει;

Εἶχαν ξυπνήσ' οἱ Κρητικοὶ κι' οἱ νεκρομένοι δούλοι
κι' ἐφρένιζε τὸ κόμμα,
καὶ 'στῶν Ταμείων ἔστανε τῆς κάσσαις παραυλὶ
μὲ λιμασμένο στόμα.

Σφαγὴ καὶ ξεθεμάλωμα, καψίματα, λεπίδια,
μὰ ὕλασαν τοῦ Θεωδωρῆ τὰ χρονοῖμα φρόδια
καὶ τὸ Ντιβάνι 'τρόμαξε κι' ὅλο τὸ Καλιράτο,
καὶ τῆς ἀρμάδας τῶν Ρωμηῶν κἀνῆσαν τὰ ρουγέρα,
ὁ δὲ Σκουζὴς μὲ τὸν 'Ασσημ' 'στὸν Φαληρία κάτω
ἐκάπτιζαν ἀδελφικὰ Πολίτικα τσιγέρα.

Εἶχε προβάλε ἔαφικὰ πολὺ κωνηγημένο
σὰν σύννερο μὲ τὸν Βοριμὰ καὶ μαυροφορεμένο,
σκοτεινίσα τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ πλατεῖα φτερά του
κι' ἐπίταξε κι' ἰκουρήσιας 'στου Θεωδωρῆ τὸ σπῆτι,
κι' ἐμπῆσε 'στὴν παρεννεκὴ κρεβατοκομάρα του
καὶ τοῦτε χαχάιρε, Θεωδωρῆ, κι' αὐτονομήθ' ἡ Κρήτη.

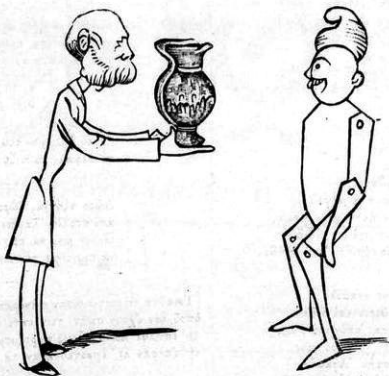
Τοῦ μυστικῷ διαλαλητῆ πέριτι 'στὴ γῆ, 'στὸ κύμα
τὸ φλογερὸ τὸ μῆνυμα, καὶ περνοδὴν ἡ λιμα,
κι' ἐνοίωσαε μέσα του φωτιὰ καθίνας πατριώτης,
τὸ κάδρο δὲ τῆς ὡμροφίε κι' ὁ ρήτωρ Μιστριώτης
ἔλλε καὶ σ' ἔπροσφρόνησε σὰν ντροπαλὸ κορίτσι
κι' ὁ κόσμος εἶπε π ρ ι τ σ ι.

'Ανασθηλόναται κι' ἡ γῆ τῶν Μακεδόνων πέρα...
καπετανάτων τουφεκισαῖς βουζοῦν 'στὸν ἄερα,
κι' ἐνὸ Ψηλὰ 'στὸν Ὀλομπο τοῦ κλέφτη λάμπ' ἡ πάλια
μπεῖς Ἐταιρείας Ἐθνικῆς κηρύγματα μεγάλα
χαλοῦν τὰ πῆνα μερικῶν καὶ λείει τὸ Κορδόνι:
α' 'στὸ διάβολο!... πού βῆρθηκαν καὶ τοῦτ' ἡ Μακεδόνου.

Κρῶζουν ἐπάνω μὰς βαριὰ τάχόρταγα κοράκιε
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ἔφρανον φιλοπατρία,
κι' ὁ Θεωδωρῆς μὲ τὸν Σκουζὴ βασιτῶνας φαναράκιε
πάνε κι' οἱ δρό χαλεύονταε νὰ ἔβρουν τὴν Ἐταιρεία.

Τοῦ γίνουε νεκροσταςταῖς, ἀξέχασταις ἡμέραις,
Μινιότρων γονατισματα, τοῦ Τουρκὰλὰ φοβίραις,
ἀλαλητὸ, τριχάματα, πατεῖς μὲ καὶ πκῶ σε,
τῆς Συμμαχίας τῆς Τριπλῆς ἀποκηρύξεις τόσαι
ὑπὸ τοῦ Κορδονάραγα, τοῦ γέρο-καπετάνου,
ρητορικῆς ἱβρόταις,
κι' ἀνάκουσις τῶν ποισιῶν τοῦ Πατισῶ Σουλτῶνου
'στῆς μαλακίας μὰς νόταις.

'Ετοῦς Σίρωτος καλοπιασματα, 'ετοῦς Τσουσθηδῆς Βεράτγια,
καὶ μόντιναις δίχως μάτρον γιὰ τένοικα μὰς μάτγια,
φτυσιαῖς ἰδῶ, φτυσιαῖς ἐκεῖ, φτυσιαῖς τοῦ καθενὸς,

μά και φτυσιχίς του Περικλή κι' ἰμίνα του μουμούρη,
πού 'γίνεκα μὲ τῆς φτυσιχίς βαθύς Ὀκίανός,
ἄλλὰ κι' αὐτός δὲν ἔφθανε γιὰ τὸν Ρωμῶν τὴν μούρη.

Σούφρα κι' ἀμάκα 'στὰ κρυφὰ καὶ ντάλα μεσημέρι
κι' ὄπταν ἀπὸ τῆς κλεψιάς ἀπόστανε τὸ χέρι,
ἰφώναξαν ἀντίλαλοι «ξυπνᾶτε, τσελεπῆδες,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κλεφτουριὰ, σουφρόνουσ τῆς ὀβίδας».

Τρῶν ἀπολογηθέντες πολλοὶ μ' ὀλόγρυσκα κηροῦνα,
κι' ἕνας Αἰγίνης Δημάρχος τεντόνει τὰ ρουθούνα
εὖν τὸ καθάριο τέλλογο νὰ μυρισθῆ τὰ γέρι,
κι' ἀναταράξ' ἡ πλάσις.
εὖν ἔμαθε πῶς ἔθαλε τὸν Δήμο του 'στὸ χέρι
καὶ τρέχα νὰ τὸν πιάσῃ.

'Αμάκα καὶ 'στὰ πύλαγα, κλεψιά καὶ μὲς 'στὴν ξέρα,
καὶ κάθε κύμα, πού γοργὸ ἔαπλόνετ' ἔδω πέρα,
ξερνώτας ψεύτικον ἀρρὸ φωνάζει «Πολεμέαρχοι,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κλεφτουριὰ, κλέβουσ τὸν Πατριάρχη».

Τὴν κλέφτρα τὴν Θεότιθα γελώντας τραγουδῶ
γιὰ νὰ φουρκίωζ τῆς κοιλιάς, πού παίζουν Καραϊσκά,
καὶ 'στὸ Πανεπιστήμιο πηγαίνω γιὰ νὰ δῶ,
μὰ τὸν μαρμαρίνο παππᾶ 'στὸν τόπο του δὲν ἔβρισκα.

Πάει κι' αὐτός ὁ μαχητής μὲς Ἐκκλησίαις μεγάλης,
πού 'τρέβηξε μαρτύριο,
κι' ἔδω τὴν πατερίτσα του νὰ τὴν πούλῃ νεαλάης
κάτω 'στ' Ἀναθρυτήριο.

Πάει, τὸν ἔκλεψαν κι' αὐτὸν, κι' ἀμακατζῆδες πρῶτοι
περγυλοῦν χορῶντας τὰ μέσσα του Δεσπότη,

κλαρί δὲν φαίνεται χλωρὸ καὶ τὸ στερνὸ χορτάρι,
πού πρασινίζει πού καὶ πού, τὸ κλέφτικο πούαρι
τὸ μάρανε, τὸ 'σκότωσε, καὶ μὲς 'στὴν ξεράφια
μόνο τῶν βαζῶν τῆς Αὐλῆς ἀθροβόλουσ τὰ φύλλα.

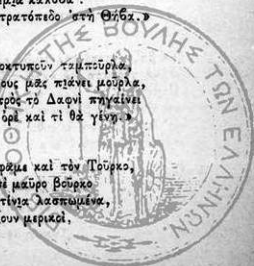
'Ἀπ' τοῦ Δεσπότη τὸν λαϊμὸ σκονίει μεγάλω λύνεται
καὶ 'στὸ λαργύγι του λαοῦ θηλειὰ κρεμάλας γίνεται,
κι' ἕνα θηριο λαίμαργο λυσσομανεῖ κοντά του,
κι' ἀνοίγωντας τὸ στόμα
τοῦ πελικεῖ τὰ κρέιατα μὲ τὰ σκυλόδοντά του,
καὶ τὸν ἀφίνει πτώμα.

Χερούκλαις πού δὲν φαίνονται χρυσεὰ στεφάνη πλέικου
γιὰ κάθε κλέφτη τὴν κορφή,
καὶ δὲν μὰς καίγεται καρρὶ
ὅταν κι' αὐταῖς προστάτριας ἀμακατζῆδων στίκουσ.

Βάζει Παλάτι τῆς ζουλιεῖς τοὺς σκύλους 'στὴν ἀγγάριεσ
καὶ σχίδια τρικουέριτα κρυφοκοιλοπονεῖ,
τὸν Θεόδωρ τὸν ἐσεῖξαν τὰ πρῶτα του ρεγγάρια
καὶ τὸν σπαθάτω ὁ θυμὸς Διάγγελμα γινεῖ,
καὶ σκούει κάθε μίγαρο καὶ καθεμιά κελύβα :
εὖν ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμέσ, στρατόπειδ 'στὴ ὀθῆα»

Φλάμπουρα ξεδιπλώνονται, βροντοκτυπεῖν ταμπύρλα,
κι' ἄλλῃ μπαλίρ, ξιφι μπαλίρ, δλοὺς μὰς πιάνει μούρλα,
κι' ὁ Στρατηλάτης τὸν δαφνῶν πρὸς τὸ Δακονί πηγαίνει
κι' ὀλοι τὸν βλίπουσε καὶ λέν : « ὀρὶ καὶ τί θὰ γίνῃ»

Θὰ φάωμ καὶ τὸν Βούλγαρο, θὰ φάωμ καὶ τὸν Τούρκο,
πατοῦναισ πολυφίληταισ κολλοῦν αἱ μαῦρο Βούρκο
κι' ἔδω κι' ἐκεῖ στεγνόνονται μοπτινῆ λαπακωμῆσ,
λάσπη καὶ τὸ Στρατόπειδο φωνάζουσ μερικῶ.

καὶ τὸν μεγάλο Παιτιστῆ τὸν πάει τρία κι' ἓνα
καὶ τῆς ἁγίας Φατούμας φορέει τὸ βρακί.

Βλέπω καὶ τὸν Οὐδύποδα σ' ἓνα τῆς Θήβας ὄρομο,
'στῆς Ἀντιγόνης τῆς γνωστῆς, στηρίζεται τὸ ὄμο,
καὶ πότι πότι σταματᾷ
καὶ τὸ κορίτσι του ῥωφᾷ
ποὺ πίσται τὸ Στρατόπεδο, ποὺ συγκρατεὶ τὰ πλῆθη,
κι' αὐτὴ τοῦ λίγει ἐμὸν παπᾶ, θαρρῶ πῶς διαλύθη».

'Στὸν Ἰερδάνην τοῦ ποῦρος
βρατίζεται τὸ κράτος,
διὸ καὶ δίδεται χορὸς
'στ' Ἀνάκτορα βραβάτος.

'Σταχόσθηκαν κικλώματα καὶ πείσματα μεγάλα
καὶ τὸ Παλάτι κι' ὁ Στρατὸς ἴνιθκαν μέλι γάλα,
σμπάκιμας ἐβουλόνοται καὶ τόκα μὴ κι' ἱβίβα,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, στρατόπεδο 'στὴ Θήβα.

'Ακόμη τῆς Ἀποκρηᾶς δὲν βέρσος νταούλι
κι' εὐθὺς ραγιάδες ζύπνησαν ἑλευθεροὶ καὶ δούλοι,
ποὺβλεπαν τὸ Στρατόπεδο καὶ μίσα 'στόνειρό τους,
κι' ὅλοι μὲ τοῦτο ἴσσαν καλά τὸν γαϊδάρ τους,
κι' ἐγὼ καθίνα προσφῶν ὀλεμιστὴν Ἀρκάδα,
καὶ μὲ τὸν Περικλίτο μου ἔαπλῶνα 'στὴν λιπακάδα,
καὶ λέγωντας τῆς ὀδῆς μας 'στὸν ξύλινο κολλήγα
γελῶ τὰ ῥάσσα τοῦ παπᾶ καὶ τάντεριά τοῦ Ρήγγ.

Γι' αὐτὸ μὲ γίλοιζ 'πρόβαλε τοῦ Θρόνου τοῦ Ζαφεῖρι
καὶ μίσα 'στῆς Πρωτοχρομῆς τὸ τραλλοπανηγύρι,
κι' ἐρώναζαν σαλιάρηδες καὶ φαρλατάδες χαινοὶ :
εχαρτοπολίμων Βασιληᾶ; ἔμπρός μας παραλαύνει,
κι' ἔς πῆσον κατεπάνω τοῦ μικρᾶ χαρτάκιμα στίβα,
καιοῦρες χαρτοπόλιμες, στρατόπεδο 'στὴ Θήβα».

Μὲ τοῦτα τὰ χαρτάκιμα μας, μὲ τοῦτα τὰ λιλιὰ μας
θὰ κτίσωμε καὶ σήμερ τὴν φτωγικὴ φωνηρά μας,
μὲ τοῦτα σήμερ κι' ἐγὼ Στρατόπεδα σὰς κάνω,
καὶ γιὰ τὰ κατορθώματα, ποὺ σὺπτα παραπάνω,
γι' αὐτὰ ποὺ κλονάργησα κι' ἐκίνα ποὺ δὲν εἶπα
στέλλουν ἄθῳ βάζα καὶ πρὸς σὶ, τὸν γέρο παραλαίπτα,
μὴ νὰ τὰ δείγης ἔξοικεπα 'στὴν πρῶτηχη τὴν μαζία,
ποὺ ἔθρηχται νὰ προσκυνᾷ τοῦ Παλατιοῦ τὰ βάζα.

Βάζα χρυσα, βάζ' ἄργυρα, καὶ βάζα φαρφουρένια,
ὀπτόταν ὁ Θεόδωρος πρὸς τοὺς πιστοὺς σὰς δείγην
θαρρεὶ κανένας πῶς; βαστᾷ τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γίνεση
καὶ τί κτιζαῖς ἐρωτικαῖς ἐπάνω σας δὲν ρίγινη.
Γιχαὶ δὲν πέρνετε ζωὴ καὶ λόγο καὶ μιλιζᾷ
νὰ πῆ-ε πῶς; ἰγίνατε πεισίοσι Βασιληᾶ ;

Τὰ βάζα στίκονται βουβὰ καὶ θὰ σταθοῦν ἀκόμα
ὡς νὰ χορτάση γιὰ καλὰ τοῦ Κορδονοῦ τὸ κόμμα.
Ποῦς ξερεὶ κι' ἄλλ' ἂν δὲν σταλοῦν 'στὸν γέρο Στρατη-
μὸς τότε καθὲ βάζο μας θὰ τσακισθῇ 'στὴ μίσση [λάττ,
κι' ἴσως νὰ γίνῃ λήκυθος μὲ ἄκρημα γιματῆ
σὺν στέλλουν τὸ Ρ ω μ α ἰ κ ο 'στὸ διάβολο πεισίοσι.

II. — Βάζα βάζα τὸν βαζῶν,
ἄωρα τοῦτου τοῦ καιροῦ,

γιὰ τὸ πείσμα τὸν χαζῶν,
ποὺ γκαρίζουν κουτοῦροῦ.

Βάζα βάζα τὸν βαζῶ,
ἄωρα Γεωργίου πρώτου,
νὰ τὰ βλέπη καθὲ ζῶ
καὶ νὰ κἀνῃ τὸ σταυρὸ του.

Βάζα βάζα τὸν βαζῶν,
ποὺ θὰ σπάσουν μὴ φορὰ
'στού Ρωμοῦ τοῦ μασκάρῳ
τὸ κεφάλι τὸ πιῶ.

Ἄωρο τζόγγι, ἄωρο ρίνο,
καὶ στολίδι λαμπερό,
δινετὲ μου νὰ σὰς δίνω
νὰ περνοῦμε τὸν καιροῦ.

(Ταυταῦτα προσεφώνησαν τὰν ὀράποδα τὰ ξύλινα,
ὅπου δὲν ἔχουν σπῆτι των μήτε δὴθῳ βάζα πῆλινα,
κι' ἐπῆλθε κατανοῦζεις παροῦρμος πολὺς
κι' ἔπασαν κι' ἔπροσκύνησαν τὰ βάζα τῆς Αὐλῆς).

Τοῦ Βλάχου Λεξικόν Ἑλληνογαλλικόν.

Χαῖρε, φωνάζει κι' ὁ Ρ ω μ ῆ ρ ος ἰλιγγίων καὶ φρίττων,
ἔργον σοφόν, ἀντάξιον πολυετῶν καμάτων,
κι' ἐπῆλθον στεφάνωμα τὸν μόχθων τὸν ἀτρότων
τῆς τιμημένης κορυφῆς τὸν καθ' ἡμᾶς γραμματῶν.
Μένε κλεινὸν ἐγκαύχημα πρὸς ἀμύλλαν καὶ νίκην,
τιμὴν πρὸς τὸν ἐργάτην σου περιφανῆ νὰ δώσης,
καὶ κόσμησε περίβλεπτον σεμνὴν βιβλιοθήκην
'Ἑλληνικῆς νεότητος πρὸς γράμματα σφειώσης.
Χαῖρε λοικόν, ἀπαύγασμα περικαλλὲς ἰβρώτων
καὶ τόσου μαρτυρίου,
μὰ χαῖρε λέγω καὶ πρὸς σὶ, τυπογραφεῖον πρῶτον
τοῦ Π Γ Σακελλαρίου,
ποὺ θαυμαστῶς ἐτύπωσεσ με τὸν ἄδρον σου πλοῦτων
καὶ Λεξικόν τοιοῦτον.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νῆμα τοῦ Ρέτσιλ τὸ πογγί, τοῦ Ρέτσιλ τὸ κερέρι,
καὶ τὸν καιρὸ 'τόχιρι,
ἄλμαρσι νὰ τὸ γλεντῶ κι' ἄλμαρσι νὰ μπαῖνω
μὸς 'στὸ Λ ο ὕ β ρ ο τὸ γνωστὸ τὸ κομματοκουσμένο,
νὰ πέρνω τῆς περιφραμῆς τῆς Ἀλμαρσι τῆς Ἰηληβῆνι,
τὰ φαρφουρένι, τὰ κρῖσταλλα, τὸν πλοῦτον ποὺ θαρρανοῦ.
'Ἄλλος 'στὸ Λ ο ὕ β ρ ο, βρᾷ παιζᾷ, ποὺ σφῆνιμα βασιλείει...
αὐτὸς ὁ Κανελίποουλος τῆς βίδας μας σαλεύει.